

1

เด็กชาย

เขารอคอย ซ่อนตัวอยู่ในยามพลบค่ำและพุ่มไม้ในสวนติดกับเปลือกต้นไม้ ฝ้ามอง ณ จุดนี้เขามองเห็นได้ทั่วทั้งตัวบ้านและทางรถโรยกรวด รู้สึกแปลกๆ ที่ต้องกังวลว่าจะมีใครเห็นเข้า

เมืองเพอร์เฟกต์คึกคักมาได้หลายสัปดาห์แล้ว เพราะมีข่าวว่าดอกเตอร์ยูจิน บราวน์จะมา คุณหมอช่วยได้ เด็กชายรู้แน่นอนกว่าอะไรทุกสิ่งที่เคยรู้มา เขาแค่ต้องไปหาคุณหมอก่อนที่คุณหมอจะเปลี่ยนไป

เมื่อพลบค่ำ จอร์จกับเอ็ดเวิร์ด อาร์เซอร์ก้าวยาวๆ ผ่านขึ้นบันไดหินไปยังตัวบ้าน ทั้งบ้านเปิดไฟสว่าง เด็กชายมองพวกเขาเคลื่อนไหวไปมาอยู่ข้างในนั้น

ทันใดนั้นแสงสว่างพาดผ่านหน้าต่างใกล้ทำเขาอย่างรวดเร็ว เด็กชายถอยร่นเข้าไปในเงามืดมากขึ้น รถยนต์สี่เงินบดพื้นกรวดบนทางรถตรงมาทางเขาและหยุด หัวใจเขาเต้นเร็วขึ้น เสียงเครื่องยนต์ครางเสียบลง

ประตูบ้านบานใหญ่เปิดออก ฝาแฝดอาร์เซอร์ยืนเป็นเงามืดตัดกับแสงสว่างจากโถงทางเดิน เด็กชายมองดู นิ่งเหมือนรูปปั้น หนววยะเยือกไปตามแนวสันหลัง

ชายคนหนึ่งก้าวออกจากที่นั่งคนขับ ผู้หญิงอีกคนออกมาจากที่นั่งฝั่งผู้โดยสาร

เขาไม่ได้จินตนาการไว้ว่าหมอมจะมีคนมาด้วย ฝ่ายหญิงดูประหม่า จ้องมองฝ่ายชายข้ามหลังคราด เขายิ้มให้เธออย่างกระอักกระอ่วนแล้วเดินไปหาฝาแฝดจับมือทักทายพวกเขา ฝ่ายหญิงตามไปและพวกเขาสี่คนหายเข้าไปข้างใน

เด็กชายเสี่ยงขยับตัวออกจากเงามืดเล็กน้อย หยุดกึกเมื่อหมอกกล่าวว่า "ไวโอเล็ต ลงจากรถเข้ามานี่สิลูกรัก ข้างนอกนั่นหนาวนะ"

ประตูหลังของรถยนต์แง้มออกแล้วกระแทกปิดอย่างรวดเร็วขณะที่ลมพัดไปไม่เสียดสีกันอยู่เหนือตัวเขา

เด็กชายกลั่นหายใจและถอยกลับไปซ่อน ประตูรถเหวี่ยงเปิดออกอีกครั้ง คราวนี้เด็กหญิงตัวเล็กทำทางหวาดกลัวพุ่งตัดพื้นกรวดเข้าไปยังตัวบ้าน

เด็กชายอดหัวเราะไม่ได้ เธอเร่งความเร็ว กระโดดขึ้นบันไดแล้วรีบวิ่งเข้าประตูหน้าไป กระแทกประตูปิดตามหลังและปล่อยให้สนามมืดอีกครั้ง

ประตูรถเปิดอ้าอยู่ เด็กชายผลึกมันปิดระหว่างกระเฝ้านเข้าไปใกล้หน้าต่างห้องครัว เขาเห็นเด็กหญิงเข้าห้องมาพอดี

เขานั่งรอบนชั้นบันได

คำคืนดำเนินไป อีกไม่ช้าพวกผู้ตรวจตราจะออกลาดตระเวนและเขาจะถูกจับว่าอยู่นอกกำแพงอีกไม่ได้ เขาจะกลับมาตอนเช้า เข้าตัวแล้วคุยกับคุณหมอตอนนั้น

เขามองหน้าต่างเป็นครั้งสุดท้าย เด็กหญิงนั่งอยู่ระหว่างแม่กับพ่อของเธอ เป็นครอบครัวตามตำรา อะไรบางอย่างข้างในตัวเขาเจ็บปลาบขณะที่เขาใช้นิ้วหัวแม่มือเขียนกระดาดบนทีกที่ถูกจับจนเปื่อยในกระเป่า

การประท้วงเงียบ

ไวโอเล็ตสะดุ้งตื่นเมื่อรถหยุดบนพื้นกรวดที่ถูกกดทับ มีดแล้ว เธอยันตัวขึ้นจากเบาะหนังอุ่นๆ แล้วมองออกไปนอกหน้าต่างด้านข้าง บ้านหลังนี้ใหญ่ ใหญ่โตกว่าบ้านหลังเก่าของพวกเขาและดูเหมือนบ้านตามนิตยสารไฟซังโนเปิดอยู่

เธอสูดหายใจแรงและมุดหลบลงตามเดิม

เงาร่างดำๆ สองร่าง ร่างหนึ่งสูง ร่างหนึ่งเตี้ย ยืนเด่นเป็นเงามืดท่ามกลางแสงสว่างจากช่องประตูที่เปิดอยู่ พ่อของไวโอเล็ตมองแม่ ปลดเข็มขัดนิรภัยแล้วก้าวออกจากรถ

"อา มิสเตอร์กับมิสเตอร์อาร์เซอร์" พ่อของเธอพูด ก้าวเข้าไปหาชายทั้งสอง "เราไม่คิดว่าจะมีคณะต้อนรับ"

"ต้องมีแน่นอนอยู่แล้วครับ ดอกเตอร์บราวน์ เราอยากเห็นว่าพวกคุณอยู่ได้เข้าที่เข้าทาง" ชายร่างสูงกล่าวพลางยื่นมือออกมาข้างหนึ่ง

"เราเตรียมการมาทั้งวันเลย บ้านสะอาดเอี่ยมมอ่งและเราก็ตั่งกาดม่น้ำ"

แล้วด้วย" ชายร่างเล็กกว่าพูด ก้าวไปข้างหน้าชายร่างสูงกว่าเพื่อจับมือพ่อของเธอ "ทั้งของไวโนรด์แล้วเข้ามาตี๋มซาสิครีบ ผมแน่ใจว่าพวกคุณคงเหนื่อยมากแน่"

"แน่นอนค่ะ คุณใจดีจังเลย" แม่ของเธอพูด เดินไปที่ประตูหน้าเพื่อทักทาย ชายทั้งสอง "เราอยากตี๋มซาสิคด้วย"

ทั้งสี่คนเข้าไปในบ้าน ทั้งให้ไวโอเลตกระพืดกระพืดอยู่บนที่นั่ง ดูจะถูกลี้ม "ไวโอเลต ลงจากรถเข้ามานี่สิลูกรัก ช่างนอนนั่นหนานนะ" พ่อของเธอ เรียกมาจากฝั่งตรงข้ามของทางรถ

พ่อไม่ได้ลี้มเธอสักหน่อย แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าพ่อใส่ใจเธอ พ่อแค่ใส่ใจงานของพ่อเท่านั้น เมื่อพ่อได้รับข้อเสนอเรื่องงานนี้ แม่ของเธอพูดว่า "นี่เป็นสุดยอดงานในบรรดางานทั้งหมดเลย" มันน่าจะเหมือนได้รางวัลออสการ์สำหรับ นักประกอบแว่น คำพูดของพ่อเธอคือ "ถ้าปฏิเสธงานนี้ผมก็โง่ โง่สุดๆ เลย"

พ่อของเธอเป็นจักษุ...จักษุ...จักษุแพทย์ ซึ่งหมายความว่าพ่อเป็น ศัลยแพทย์สายตาและผ่าตัดดวงตาทั้งวัน ไวโอเลตคิดว่ามันน่ารังเกียจ ดังนั้นเมื่อไรก็ตามที่มีใครถาม เธอจะบอกว่าพ่อเป็นนักประกอบแว่น งานของพ่อมีความหมาย ต่อพ่อมากเหลือเกิน พ่อแม่ของคนอื่นๆ ดูจะพูดว่าพวกเขาเกลียดงานของตนเอง ขนาดไหนอยู่เสมอ แต่พ่อของเธอไม่เป็น ไวโอเลตภูมิใจในตัวพ่อ แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเธอมีความสุขที่ต้องเก็บข้าวของและทิ้งเพื่อน ๆ เพียงเพราะงานใหม่ของพ่อ เธอคิดว่าพ่อเห็นแก่ตัวและบอกพ่อแบบนั้นทั้งน้ำตาในคืนที่พ่อประกาศ ว่าพวกเขาจะย้ายบ้าน

เธอผลักประตูรถหนัก ๆ เปิดออกแล้วยื่นศีรษะออกไปมองซ้ายมองขวา ทางรถนี้มืดและล้อมรอบด้วยต้นไม้ใหญ่ ๆ กิ่งก้านมโหฬารหึงจางสายไหว ในสายลม วาดเงามืดพาดไปบนพื้นกรวด ไวโอเลตตัวสั่นสะท้านเมื่อใบไม้เริ่มส่งเสียงเบา ๆ เธอสะดุ้งกลับเข้าไปในรถและกระแทกประตูปิด ชั่งตนเองไวโนรด์ อย่างเป็นปลอดภัย

แม่มักบอกว่าเธอมีจินตนาการที่ทำงานดีเกินเหตุ ไวโอเลตอยากรู้ว่าเธอ จะทำให้มันทำงานน้อยเกินเหตุได้อย่างไรในขณะที่เธอมองไปยังสวนมืด ๆ และจินตนาการถึงสัตว์ประหลาดทั้งหลายที่อาจซุ่มอยู่ในหมู่ไม้รอบ ๆ

เธอจะต้องวิ่ง เธอสุดหายใจลึกลับ นับหนึ่งถึงสาม "หนึ่ง สอง สามมม..."

เธอเหวี่ยงประตูรถเปิด กระโดดออกไปแล้ววิ่งเข้าตัวบ้าน เธอพุ่งขึ้นบันได แล้วกระโจนข้ามธรณีประตูโดยไม่เหลือบมองซ้ายหรือขวา

ระหว่างที่กระแทกประตูหน้าปิดลง เธอคิดว่าได้ยินเสียงหัวเราะดังก้องมาจากหมู่ไม้ เธอโผล่ตัวตามผนังลงสู่พื้นห้องโถง พยายามหายใจให้ทัน นั่นไม่ใช่เสียงหัวเราะใช่ไหม จากนั้นประตูรถก็กระแทกปิดปัง เธอนั่งตัวแข็งทื่อ มีใครอยู่ข้างนอกหรือ หัวใจเธอเต้นเร็วขึ้น

"ไวโอเลต นั่นลูกใช้ไหมจะ ลูกรัก" แม่ของเธอเรียกจากห้องที่อยู่ลึกเข้าไปในโถงทางเดิน "เข้ามาสวัสดิ์แขกของเราสิจ๊ะ"

ไวโอเลตสลัดความคิดดำมืดออกจากใจ คิดเสียว่าเสียงทั้งหมดเป็นเพราะลม ก็แค่อัจฉินตาการของเธออีกแล้ว ไวโอเลตตุนเองพลางลุกขึ้นจากพื้น

เธอถอดรองเท้าออกโยนไว้ข้างประตู พื้นห้องโถงปูด้วยกระเบื้องสีครีมเป็นเงาวับ เหมาะจะเอาย่างยิ่งสำหรับรองเท้า เธอออกวิ่งและโผล่ตลอดทางเข้าไปในห้องที่อยู่ตรงไปข้างหน้า แล้วมาหยุดตรงโต๊ะในห้องครัว

ดวงตาสีคู่อ้องมองเธอ สองคู่มองด้วยความอับอาย สองคู่มองด้วยความตกตะลึง

"ไวโอเลต!" พ่อของเธอกล่าวอย่างฉุนเฉียว "เรามีแขกนะ"

ไวโอเลตไม่ตอบ

เมื่อคืนเธอตัดสินใจแล้วว่าจะไม่คุยกับพ่อจนกว่าพ่อจะเปลี่ยนใจและพาพวกเขากลับบ้านอีกครั้ง เธอเกลียดที่ต้องไม่พูดกับพ่อเพราะว่าเธอรักพ่อ ยิ่งกว่าอะไรทั้งนั้น แต่เธอไม่ได้ต้องการสิ่งเดียวกับพ่อ แม่ก็ไม่ต้องการเหมือนกัน โรส บราวน์เป็นนักบัญชีของบริษัทที่ประสบความสำเร็จและมีเพื่อนฝูงมากมายในเมืองเก่า แต่แม่บอกไวโอเลตว่าบางครั้งเราก็ต้องทำสิ่งที่ถูกต้อง ถึงแม้ว่าจะยากและเราอาจไม่อยากทำ และการย้ายบ้านครั้งนี้เป็นสิ่งที่ถูกต้องสำหรับครอบครัวของพวกเขา

ไวโอเลตคิดว่าเธอจะไม่พูดกับแม่ด้วยเหมือนกัน แต่ในฐานะลูกคนเดียว นั่นหมายความว่าเธอจะไม่เหลือใครให้คุยด้วยเลย อย่างน้อยก็จนกว่าเธอจะ

หาเพื่อนได้

พ่อของเธอทำลายความเงียบอย่างรวดเร็ว แนะนำเธอให้รู้จักกับชาย
แปลกหน้าที่นั่งอยู่รอบโต๊ะในห้องครัว

"ไวโอเล็ตจะ นีมีสเตอร์จอร์จ อาร์เซอร์"

"เรียกจอร์จก็พอ" ชายร่างสูงกล่าวพลางลุกขึ้นยืนเพื่อจับมือเธอ

เธอพยายามไม่หัวเราะ จอร์จ อาร์เซอร์ตัวสูงเสี้ยจนยืนตัวตรงในห้อง
เพดานต่ำไม่ได้ ศีรษะของเขาเอียงลงด้านหนึ่งจนเกือบจะถึงไหล่ ทุกส่วนของเขา
ดูยาว ตั้งแต่แขนที่เหมือนงู นิ้วมือเหมือนหนอน ไปจนถึงจมูกแหลมเหมือนดินสอ
ที่แทบจะแบ่งใบหน้าเขาเป็นสองซีก ศีรษะของเขาลั่นเปลี่ยนเป็นสีชาควรมีเหมือน
ไขที่เพิ่งออกจากแม่ไก่มาหมาดๆ เห็นได้ชัดว่าเขาอึดอัด เขาริบนั่งลงตามเดิม

"และฉันชื่อเอเดเวิร์ด ดีใจที่ได้รู้จักจะ ไวโอเล็ต" อาร์เซอร์ร่างเล็กกว่าพูด
ขณะยืนเพื่อจับมือเธอเช่นกัน

เธอต้องห้ามตัวเองไม่ให้หัวเราะอีกครั้ง ไวโอเล็ตไม่ใช่คนตัวสูงที่สุดใน
ชั้นเรียนด้วยซ้ำ แต่เธอสูงพอๆ กับมีสเตอร์เอเดเวิร์ด อาร์เซอร์ เขาทดแทน
ความสูงที่ขาดไปด้วยความกว้าง เอเดเวิร์ดตัวเหลี่ยมเหมือนก้อนขนมปัง ศีรษะ
ต่อกับไหล่โดยตรงเหมือนเขาลืมว่าต้องมีคอ ดวงตาไปออกมาเล็กน้อยราวกับ
พวกมันพยายามจะหนีออกจากใบหน้าของเขา

พี่น้องทั้งสองสวมสูทสีน้ำตาลและรองเท้าสีน้ำตาลเป็นเงาแบบเดียวกัน
เอเดเวิร์ด อาร์เซอร์สวมหมวกทรงกลมตลกๆ แบบเดียวกับในภาพวาดชายไร้หน้า
ภาพโปรดของพ่อเธอ มีสเตอร์จอร์จ อาร์เซอร์มีหมวกแบบเดียวกัน แต่ของเขา
วางอยู่บนโต๊ะข้างตัว เขาคงไม่ได้สวมเพราะมันจะหล่นทุกครั้งที่เขาขึ้นขึ้นในบ้าน

ทั้งสองคนมีดวงตาสีแดงพิลึกซ่อนอยู่เบื้องหลังแว่นตากรอบทองทรง
สี่เหลี่ยม พวกเขาดูน่ากลัวเล็กน้อยจนกระทั่งจอร์จถอดแว่นออก

"อ้อ แค่ว่านตาตัวเอง หนูนึกว่าตาคุณเป็นอะไรซะอีกนะคะ!" ไวโอเล็ตยิ้ม
ให้แผดสว่างสูง "ทำไมเลนส์เป็นสีแดงล่ะคะ"

จอร์จ อาร์เซอร์ดันแว่นกลับขึ้นบนจมูกตามเดิม

"เลนส์นี้ข้อมสิกุหลาบนะ" เขาทำหน้าบึ้ง "เรา--"

"แหม ไวโอเล็ตที่รักจะ" เอเดเวิร์ด อาร์เซอร์รีบขัดจังหวะคู่แฝด "ที่จริงแล้วมันก็ตลกนะ นี่เป็นเรื่องที่เราอยากให้พ่อของเธอช่วยไซ เธอก็เห็นว่าเมืองเล็กๆของเราช่างสมบูรณ์แบบ เว้นแต่ข้อเท็จจริงน่าฉงนเรื่องหนึ่งว่าทุกคนที่อยู่ที่นี่สวมแว่นตา หลังจากที่อยู่ในเพอร์เฟกต์ครู้ชั่นๆ ไวโอเล็ต เธอกับครอบครัวจะพบว่าสาวยตาของเธอเริ่มพร่ามัว ขอบการมองเห็นจะเลือน สุดท้ายแล้วพวกเขาทุกคนจะตาบอดสนิท เรามีนักวิทยาศาสตร์หลายคนมาสอบสวนสถานการณ์แล้วพวกเขาบอกว่ามันเป็นเพราะเราอยู่ใกล้ดวงอาทิตย์มาก"

"แม่คะ!" ไวโอเล็ตตัวสั้นเทิ้ม พยายามไม่ร้องไห้ "หนูไม่อยากตาบอด หนูชอบมองเห็น หนูรู้อยู่แล้วเชื่อว่าเราไม่ควรย้ายมาที่นี่"

"โอ้ ไม่นะ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำให้เธอกลับ ไวโอเล็ตที่รัก" เอเดเวิร์ด อาร์เซอร์พูดอย่างใจดี "ฉันยืนยันเลยว่าผลของมันแค่ชั่วคราว เธอจะหายทันทีที่ออกจากเมืองของเราไป ถึงแม้ฉันจะแน่ใจทีเดียวว่าเธอจะไม่อยากไปจากเพอร์เฟกต์เลย ไม่มีใครอยากหรอก" ชายร่างป้อมยิ้ม "ที่จริงแล้วเราพบวิธีอันชาญฉลาดสำหรับปัญหาเล็กๆของเรา แว่นพวกนี้ทำงานได้อย่างน่าพอใจเลยละ เธอจะเห็นว่าทุกคนที่นี่สวมแว่น พวกเขาบอกว่ามันกำลังฮิตนะ" เขาขยับแว่นของตนเองเล็กน้อย จัดมันใหม่บนตักจุ่มก

"เธอจะต้องไปที่ร้านแว่นตา หนูน้อย เราจะได้ตัดแว่นให้เธออันหนึ่ง" จอร์จ อาร์เซอร์ยิ้ม

ไวโอเล็ตคว้ากระเป๋าปรงลายทางของแม่

"หนูไม่อยากใส่แว่นคะแม่ ตาของหนูไม่มีอะไรผิดปกติ"

"เพราะอย่างนั้นพ่อของเธอถึงได้มาที่นี่ไงล่ะ ที่รัก" เอเดเวิร์ดยิ้ม "เราหวังว่าอีกไม่นานจะไม่มีใครต้องใส่แว่น"

พี่น้องอาร์เซอร์คือเจ้านายใหม่ของพ่อเธอ "ยูจินถูกล่าหัว" แม่ของเธอเคยพูดอย่างภาคภูมิใจกับเพื่อน ๆ ในเย็นวันหนึ่ง ไวโอเล็ตไม่คิดว่านั้นฟังดูเป็นเรื่องดี และพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่จินตนาการว่าพ่อของเธอไร้ศีรษะ พ่อเคยได้รับรางวัลจากงานวิจัยและขึ้นปกนิตยสาร*อายสไปย* แม่บอกว่าทั้งโลกพูดถึงเรื่องนี้ หรืออย่างน้อยก็ส่วนหนึ่งของโลกที่รักดวงตาเหมือนกัน แม่บอกว่าพี่น้องอาร์เซอร์อ่าน

บทความใน*อายสไป* และหาตัวพ่อเพื่อมาทำงานนี้

"แค่ช่วงสั้น ๆ เท่านั้นละจะ ไวโอเลต" โรสปลอบ มองสามีอย่างกังวล "พ่อของลูกจะแก้ปัญหานี้"

"ไม่ต้องกังวลนะ ไวโอเลต" พ่อบอกพลางเอ้อมมาขยี้ผมเธอ

เธอขยับไปอยู่ข้างหลังแม่ ให้ห่างจากแขนของพ่อ

"แกเหนื่อยนะ" พ่อถอนใจ แก้มแดงระเรื่อเล็กน้อย "วันนี้ยาวนานมาก ผมว่าคงจะได้เวลาเข้านอนแล้ว"

"อ้อ ยังหรรอครับ" เอเดเวิร์ต อาร์เซอร์รี่พูด "คุณต้องลองตีหมาของเรา ก่อน เป็นธรรมเนียมของเพอร์เฟกต์นะ"

"อ้อ ใช่" จอร์จ อาร์เซอร์รี่มึน คิ้วากัน้ำซากับถ้วยจากบนโต๊ะในห้องครัว "เป็นประเพณีของเรานะครับ ผมยืนยันเลย"

ห้องขนาดเล็กวางอยู่บนโต๊ะ เอเดเวิร์ตเปิดห่อ ตักใบชาสองช้อนใหญ่ใส่ลงในกา ห่อนี้เป็นสินค้าเงินกรมท่า พิมพ์ตัวอักษรสีทองหรูหราเป็นคำว่า "ชาของพี่น้องอาร์เซอร์" ได้ภาพสี่สีเปียรูปฝาแฝดสวมหมวกทรงกลมและผ้ากันเปื้อนสีขาว

"รูปคุณนี่คะ" ไวโอเลตพูดพลางมองเอเดเวิร์ต

"ตาแหลมจิ้งนะ" แฝดร่างเล็กกว่าขยี้ผมพลางเทน้ำเดือดใส่ลงในกา "ใช่แล้ว ชาของเราเอง เราเป็นเจ้าของโรงงานผลิตชานี้ เป็นนายจ้างรายใหญ่ของเมือง เราภูมิใจกับมันมาก"

"หนูไม่ชอบตีหมาคะ" ไวโอเลตพูดพลางมองแม่

"เธอจะชอบชานี้" จอร์จ อาร์เซอร์รี่ตอบอย่างเฉียบขาด

"ชานี้เป็นสูตรพิเศษเฉพาะตัวของที่นี่ เก็บเกี่ยวทุกวันและส่งตรงสด ๆ ถึงทุกประตูบ้านในเพอร์เฟกต์แต่ละเช้า ทำจากต้นกิ่งก่าซึ่งมีเฉพาะที่เมืองเรา ดิต่อสุขภาพของเธอมากและมีคุณสมบัติที่ไม่ธรรมดาที่สุด แล้วเธอจะเห็นว่าฉันหมายความว่ายังไง คนที่นี้ส่วนใหญ่ตีหมากันอย่างน้อยวันละหนึ่งถ้วย เมืองนี้คลั่งชานะ" เอเดเวิร์ตขยี้ผม

ไวโอเลตไม่ชอบชาและเธอไม่แน่ใจเรื่องพี่น้องอาร์เซอร์ พวกเขาจะมีอะไรบางอย่างแปลก ๆ

ยูจินกับโรสมองหน้ากันขณะนั่งลงที่โต๊ะ ไวโอเลตนั่งตรงกลางระหว่างทั้งคู่ จอร์จ อาร์เซอร์จ้องมองเธอจากที่นั่งของเขาในฝั่งตรงข้าม ขณะที่คู่แข่งของเขา รินซา

"ที่นี่ให้จินตนาการถึงรสชาติที่อร่อยที่สุดที่เธอนึกออกแล้วจิบชา" เอเดเวิร์ด ยกถ้วยของเขาขึ้น

ไวโอเลตทำตามที่เขาบอก เธอจินตนาการถึงเครื่องดื่มโปรดของพ่อและของเธอด้วย นั่นคือไอศกรีมชานด์ ไอศกรีมรสวานิลลาเย็น ๆ ลูกใหญ่ใส่น้ำส้มซ่า เธอนึกภาพฟองฟูดยราวยล้นขอบแก้วและแทบจะล้นรสชาติที่ระเบิดอยู่บนลิ้นได้ เธอน้ำลายสอขณะยกถ้วยชาขึ้น กลิ่นวานิลลาไซเต้และจุ่มก เธอจิบนิดหนึ่ง ระวังไม่ให้ลวกริมฝีปาก ชานั้นซ่าขณะที่เธอได้รสส้มและสวรร์คว้านิลลา นี่ไม่น่าจะใช้ชา เธอลืมตาเพื่อดูว่าไม่มีใครสลับถ้วย แต่แน่นอนทีเดียว เครื่องดื่มสีน้ำตาลมน น่าเปื่อนั้นยืมตอบเธอ เธอเหลือบมองแม่และพ่อทั้งสองฝั่ง พวกเขายังคงหลับตา และมีรอยยิ้มโง่ ๆ บนริมฝีปาก

"ผมว่าจะดื่มอีกถ้วย" พ่อของเธอพูดหลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง

"เรารว่าแล้วเชียว" อาร์เซอร์ทั้งสองตอบพร้อมกัน

ครอบครัวบราวน์ดื่มชาหมดหนึ่งกาแล้วดื่มอีกหนึ่งกาขณะที่เอเดเวิร์ดบอกพวกเขาทุกอย่างเรื่องบ้านหลังใหม่

เอเดเวิร์ดเป็นคนช่างพูดและไวโอเลตเริ่มจะชอบเขามากกว่าจอร์จเล็กน้อย จอร์จดูจะชอบแยกเขี้ยวและจ้องเขม็ง แต่บอกตามความจริงเลยว่าเธอไม่แน่ใจเท่าไรว่าเธอชอบใครคนหนึ่งมากนัก ไวโอเลตได้ยินแม่พูดอย่างเดียวกันกับพ่อ ขณะที่พวกเขาโบกมือลาพี่น้องอาร์เซอร์บนชั้นบันไดบ้านหลังใหม่ในอีกครู่ต่อมา

"พวกเขาทำฉันขนลุก ยูจิน" โรสกระซิบลอดผ่านรอยยิ้มที่ปั้นแต่งขึ้น

คืนนั้นไวโอเลตป็นขึ้นเตียงใต้ผ้าห่มผืนใหม่ในห้องใหม่ เมืองนี้ฟังดูน่าอยู่ พอดูจากที่เอเดเวิร์ดพูดและซาก็มีอิทธิพลมาก แต่ที่นี่มีอะไรแปลกๆ เอเดเวิร์ดบอกพวกเขาเรื่องเคอร์ฟิว เขาบอกว่าเพื่อให้ทุกคนได้นอนหลับสบายในเพอร์เฟกต์ "การนอนหลับเพียงพอทำให้ทั้งเมืองมีความสุขและสุขภาพดี"

แน่นอนว่าเธอไม่ชอบความคิดเรื่องเคอร์ฟิวหรือตบอด และนอกเหนือ

จากนั้น เธอจะอยู่ในสถานที่ที่ซื้อเพอร์เฟกต์ได้ยังไงกัน เธอต้องทำตัวเป็น
ระเบียบเรียบร้อย แน่แน่นอนว่าต้องแปรงผมและน่าจะขัดรองเท้าด้วย เธออยู่ไม่ได้
หรอก

ไวโอเล็ตตัดสินใจแล้ว เธอไม่ชอบและจะไม่ยอมชอบเพอร์เฟกต์ จากนั้น
เธอก็พลิกตัวแล้วผล็อยหลับสนิท ไม่รับรู้ถึงปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในตอนเช้า